

[Finansministeren.]

det afgørende er, om der er noget om det. Derfor må jeg spørge: hvor skulle jeg egentlig have lagt de penge til side?

Alt hvad staten modtager af indtægter og afholder af udgifter, opføres i statsregnskabet og budgetteres på finanslov og tillægsbevillingslov. Jeg har virkelig ingen steder i finansministeriet, hvor jeg kan lægge noget til side, som andre ikke lægger mærke til. Jeg ved ikke, om der fandtes sådanne kasser, dengang det ærede medlem var finansminister. Det var måske meget rart, hvis finansministeren fik en sådan mulighed. Men skal jeg prøve at svare direkte på det ærede medlems spørgsmål, må det være dette, at jeg mener ikke, den økonomiske situation tilsiger en skattnedsættelse. Men naturligvis, da det ærede medlem nu har stillet spørgsmålet for anden gang i løbet af få dage, så må jeg sige, at det ville vel være hårdt nok, om det ærede medlems spørgsmål ligefrem skulle forpligte mig til aldrig at søge gennemført en skattnedsættelse. Jeg ved ikke, om det ikke er at stille for store krav til en finansminister. Men da spørgsmålet nu er rejst, og da det er rejst i forbindelse med et eventuelt kommende valg — som jeg ikke tror ligger nær for, men det kommer jo engang — kan vi da godt tale om, om vi skal lade være med under det kommende valg at stille skattnedsættelse i udsigt. Kan det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen på oppositionens vegne forpligte sig til, at der ikke fra den side vil blive stillet forslag om en skattnedsættelse?

Thorkil Kristensen: Det ærede medlem hr. Lannung gjorde et par bemærkninger til mig i går i anledning af, hvad jeg havde sagt om forholdet mellem finansministeriet og nationalbanken. Det ærede medlem beskæftigede sig særlig med den situation, der kunne opstå henimod slutningen af et finansår, hvis man havde støttet obligationsmarkedet gennem en periode og så havde vanskeligt ved at komme ud af denne støtte, inden finansåret sluttede; det ærede medlem gjorde så den bemærkning, at de overvejelser, jeg havde fremsat, syntes at forudsætte, at finansministeren var en finanspolitisk analfabet. Det har det ærede medlem ikke ret i; mine overvejelser forud-

sætter blot den situation, at finansministeren kommer under et pres, fordi der foreligger et ønske, måske en forventning, om nogenlunde stabile og nogenlunde gode finansieringsforhold for byggeriet, og at finansministeren så, opmuntret dertil af boligstøttelovens § 3, føler sig forpligtet til at støtte obligationsmarkedet for at imødekomme disse ønsker og disse forventninger. Så er det, det kan blive vanskeligt at komme ud af denne situation i rette tid. Det fremgik også af den højtærede finansministers svar for lidt siden, at det var i hvert fald han klar over.

Må jeg hertil føje, at når jeg fremsatte disse betragtninger i går, var det på grund af en række erfaringer, vi har gjort, og som har været meget ubehagelige, meget alvorlige, og som det er meget afgørende at vi undgår at gøre en gang til. Jeg tænker på det, der skete her i landet for ca. 4 år siden, idet der i 1954 netop forelå den situation vedrørende boligbyggeriet og kapitalmarkedet, som jeg havde for øje. Hvad skete der da i 1954? Der skete dette, at den daværende regering ved at trække på nationalbanken støttede boligbyggeriet i meget stort omfang og ved denne inflatoriske kreditudvidelse bidrog stærkt til fremkaldelse af den valutakrise, vi havde at kæmpe med i 1954-55. Det skete ikke dengang i den form, at finansministeren købte obligationer op, for det var der ingen lov hjemmel for på det tidspunkt; men det skete på den måde, at man undlod at sælge obligationer i det omfang, man havde brug for til dækning af statens finansieringsbehov.

Der var dengang et meget stort byggeri i gang. Man tillod et meget stort statsfinansieret boligbyggeri at vokse op, og man undlod i tide at sørge for at få solgt tilstrækkelig mange obligationer til finansiering deraf med det resultat, at i løbet af ca. 1 år måtte finansministeren trække ca. 500 mill. kr. på sin konto i nationalbanken. Det var det, jeg havde for øje. Det bidrog, som jeg har sagt, til, at vi kom ind i den valutakrise, som vi oplevede i 1954-55, og som jeg håber at det ærede medlem hr. Lannung ikke har glemt. Som følge af denne krise måtte nationalbanken i 1954 forhøje sin diskonto med 1 pct. på én gang, og senere kom der politiske foranstaltninger i ikke mindre end 3 omgange. Først i som-